

Min rättighet

Istället för militären gjorde jag lumpen på ett hem för socialt störda barn. En dag fick jag i uppdrag att göra något ensam med en sjuårig pojke. Vi knallade iväg på en utflykt. Det gick bra den första timmen tills det uppstod en situation. Han började rycka upp planterade blommor i en rabatt. När jag sa till honom att inte göra så och att man inte får rycka upp andras blommor då blev han arg. Pojken vände sig mot mig och skrek att jag inte hade någon rätt att bestämma över honom. Anledningen var att han inte hade legat i min mage när han föddes. Det var en annan mage som han kom ut ifrån och den som ägde rätt mage hade rätten att bestämma över honom. Jag gick inte in i en diskussion. Den var avklarad utan att jag kunde förklara varför. Något gjorde mig till en fel person som ville försvara blommorna. Vi var två skilda världar. I hans värld var det åldern som gav honom rätten. Att vara sju år innebär att många finns som vill försvara det "lilla barnet." Den som säger däremot riskerar en handväska i huvudet. Sedan är man uträknad och kommer aldrig upp på scenen igen. Det har vänts upp och ner på något vis. Förr i tiden var åldern en garanti för kunskap och beprövad erfarenhet. Nu är det hela en belastning som betraktas som en stor propp i det samhälleliga maskineriet. Det är ingen idé att ta striden tänker många och låter sina munnar fyllas med andra konsumtionsupplevelser. Idag skall barn inte längre fostras utan de är färdiga produkter redan när de kommer till världen. Dock är det motstridigt i alla experters tänkande. Anledningen är en motsägelse. Det som ger ungdomen legitimitet är konstaterandet att den gruppen är formbar, snabb och rörlig. En motsats till ålderdomen som är tröghet, långsamhet och oförmåga att förändras. Det goda nuförtiden är att vara formbar som en lerklump i händerna på en kapitalist som värnar om ett ännu inte format liv. Det är dessa krafter som vi skall tro på och överlåta till att forma våra ännu icke formade barn. Vi gör det för att vår tro bestämmer det. Dessa krafter vet vägen till lyckan för våra barn. Själva är vi inget annat än avsnoppade varelser som likt skuggor flyr runt utan förmåga att säga nej till barn. Vi har ingen rätt längre att uttala oss oavsett om ungen har legat i min mage eller inte. I vår tid har vår tro på snabba klipp, snabba bilar, båtar, kompisar, kärleksaffärer, blivit det heliga. Alla hinder på vägen skall bort för att ge plats åt något nytt. Den ungdomliga yran av hunger efter makt, pengar och kärlek. Vi äldre skall stå bredvid och hurra tills vi får något surt i halsen. En klump som blir allt mer klibbig med nedtystade frågor. Nej, men tyst nu. Låt oss köra på som vanligt utan att fundera så mycket. De oformade skriker vidare och får sina rättigheter tillgodosedda. Det är väl ändå en tröst.

*Per-Arne Bengtsson, präst i Västanfors Västervåla församling
e-post: per-arne.bengtsson@svenskakyrkan.se*